

Luk.5:1-11, Apostladagen 120708, Konfahögtid

I min värld så finns det många likheter mellan den här texten och ett konfirmationsläger på Koviken. I texten så får Simon, han som senare också skulle kallas Petrus göra en hel rad av upplevelser, upplevelser som det visar sig, skulle förändra hans liv totalt.

På Koviken gör vi också upplevelser, man hinner med bra många upplevelser tillsammans under ett läger. Det kan handla om hur en grupp kan växa och förändras. Det kan handla om hur det är att bli slängd i vattnet. Om att få be för varandra under andakten. Om att få spela en annan roll än den jag brukar vara. Eller känslan av att få göra en Aha-upplevelse. Den upplevelse som kanske bara stannar i min egna tanke, i mitt egna sinne. En tanke som säger, -just det, så här skulle det också kunna vara...

Det kanske inte blir så totalomvälvande som för Simon Petrus, men jag skulle tro att också alla våra upplevelser också förändrar något för oss. Vi är inte riktigt domsamma som vi var för tre veckor sedan. Det har hänt något, och något har börjat, något som jag tror att vi alla kommer att bära med oss under lång tid framöver.

Men det handlar inte bara upplevelser. För efter många av upplevelserna så följer också en upptäckt. Kanske en upptäckt om något riktigt väsentligt.

Och Petrus, han verkar göra en hel rad av dem, bara under den korta tid som berättelsen utspelar sig. Han verkar upptäcka nått viktigt om tillvaron, om vem Gud är, om sig själv och sitt liv, och vad hans nye vän Jesus skulle kunna ha där att göra. Frågor som på olika sätt också genomsyrat våra tre sista veckor.

Och finns det något häftigare mina kära vänner, än att få upptäcka något viktigt, något väsentligt om mig själv, och om livet. Att få tänka det man aldrig tidigare tänkt. Jo visst, jag tänker på Eva Dahlgrens underbara text.

"Men vem vänder vindarna, vem får mig att gå dit jag aldrig gått.

Vem tänder stjärnorna jag bara ser i dina ögon?

Vem vänder vindarna och för mig dit min tanke aldrig nått... och för mig dit min tanke aldrig nått...

Att få tänka sin nya tanke och få känna, ja så här skulle det också kunna vara... Så här kan det vara, inte bara föra andra, utan också för mig.

Att liksom Petrus, våga slänga ut nätet ännu en gång. Fast man fruktlöst gjort det så många gånger förut. Men den här gången, den här gången var det som om något högg. Som om något svarade. Kanske bara som en slags aning den här gången. Som en knappt skönjbar dallring i lövverket. Men bara detta är mycket nog. –att något svarade.

Tänk om det är så, -att livet alltid är större, även i det lilla. Att livet alltid är mer...

Tänk om det är så?...

Inte som en slags kramp, men som en möjlighet. Och tänk om det finns en Gud som säger till oss. "jag vill ha med ditt liv att göra. Och jag önskar att du vill dela ditt liv

med mig. Jag finns där vare sig du tror på mig eller inte. Och jag önskar av hela mitt hjärta att du vill dela livet med mig.

Genom Jesus har jag försökt att visa dig, var och vad jag är. Och genom min ande ger jag dig liv...

En Gud mittibland oss... liv av hans ande...

Det är så att vara människa, det är så för var och en av oss.

Jag vet inte om du kan ana eller höra henne. Om du liksom prövat med nätet på den andra sidan. Och förresten, är det inte så för var och en av oss. Att det där nätet, det måste liksom, ständigt kastas ut. På nytt och på nytt. Som ett slags ständigt sökande eller frågande. –Om vad livet är? Vad Gud är? Vad det är att vara människa?...

Återigen, inte som en kramp, kanske snarare som ett äventyr. I alla fall är det så för mig, att göra min livsresa tillsammans med Gud. Det är som ett redan, men ännu inte. Det är som att komma hem, men ändå ha en bra bit kvar att gå. Eller kanske som att sluta ett långt konfaläger på Koviken, och på samma gång ana, -det är ändå kanske nu, som allting börjar.

"För jag hörde ord från mina läppar, som aldrig vilat i min mun.

Tankar aldrig tänkta som nya väggar i ett rum"

Petrus provad igen, men den här gången står det, provade han på djupet... provade han på djupet. "Det som är botten i dig är botten också i andra." skriver Gunnar Ekelöf. Vi är nog egentligen ganska lika vi människor. Jag tror att vi längtar och törstar efter ungefär samma saker. Det handlar nog om ord som kärlek, mening och sammanhang. Det är stora ord, men det är faktiskt den längtan, den törsten, **på djupet**, som evangeliet svarar dig.